

EL LECTOR ESCRIU

Reflexions sobre el món de la sardana

Sr. Director,

«...» No la ballin si els plau, amb una matemàtica precisió pedant, amb una sèrieta innecessària. Sàpiguen somriure sempre i si alguna vegada es descompen (i tant de bo) riguin. El cel no caurà ni passarà res més enllà de la circumpecta crítica dels saviassos».

Salvador Espriu.

Quan l'Espriu parlava de la sardana, treia aspectes que sempre seràn vàlids. Ell convidava la gent al trencament d'unes normes establertes que pretenen determinar la finalitat de la sardana en la perfecció. A través de les seves paraules, es descobreix un sentit de la comunicació com a una opció més espontània, natural i valorativa enfront d'una forma precisa, rígida, seriosa.

Cercant la perfecció de la sardana, el ballador pot gaudir de tota la bellesa d'una dansa; una dansa més dintre del context folklòric. Pot gaudir del sentiment d'harmonia i unitat amb la música i del plaer que engendra l'autodisciplina. L'esforç imposat no és en va, encara que sempre li cal un públic atent al seu punteig. L'esperit que el mou no el farà fàcilment acudir a nivell de la plaça on tot és més incert, i per a ell més imperfecte.

L'aspecte popular de la sardana pertany realment al poble! La sardana només pot estar viva quan aquest hi participa directament.

Creiem que la sardana recull tot el que d'una manera o altra suposa una comunicació:

La música, ben interpretada, ens transmet tota l'emoció, motivació i sentiment dels autors en compondre-la. És una riquesa que se'ns ofereix i cal conèixer millor. (Penso que la bona música dona la mesura d'un nivell de sensibilitat d'un poble).

En el sentit de relació s'hi poden descobrir factors molt diversos. El cos s'hi sent lliure, valorat. La música vibra per dintre.

Sap greu que un poble amb una riquesa com és la sardana, la descuidi i la desvalor. No té cap conseqüència positiva des d'un punt de vista social, i menys de cara als joves. Tan sols és practicada per uns quants que en tenen un concepte molt esquemàtic. No s'hi aporta res. D'altra banda, algú s'inquieta i treballa per fomentar, per ensenyar la sardana. Molts s'esforcen mentre l'alumne es cansa per efectes de rutina.

Em pregunto per què no es fa res. Em fa l'efecte que als capdavanters d'aquest món sardanista no els interessa promoure res, perquè no saben valorar res més que el sentit de conservar el «folklore viu».

I així es va derivant a un problema de decadència greu a nivell de poble, i sobretot per part de la joventut, que es miren la sardana com a una banalitat on la gent és aburrida i estranya.

No és difícil d'entendre que el folklore, per ser autèntic, pur, ha de tenir el sentiment de tot un poble.

Els que porten el timó d'aquest món sardanista haurien de trencar els esquemes tradicionalistes, perquè, entre d'altres raons, a la llarga o a la curt es mantenen amb uns diners que surten del poble i que potser serien més útils creant uns cursos en què impartissin unes classes de formació musical, rítmica, dansa, social, ... dintre d'un nivell pedagògic i amb responsabilitat creativa.

La crítica sempre és necessària. Crec que els que estimem la sardana hem de ser conseqüents amb la crisi que pateix. **Josep Torrentó.** (Cassà de la Selva)

Calonge i els seus fills adoptius

Sr. Director,

Aquestes línies van dirigides a expressar la meua sensació d'engany i malestar per un acte públic organitzat per l'Ajuntament de Calonge el dimecres dia 14 d'agost al Castell de Calonge: «... és nomenat fill adoptiu de la vila de Calonge».

Fa aproximadament uns dos anys, per a la mateixa persona, es va organitzar un multitudinari, sopar al mateix Castell de Calonge, com a homenatge.

Aquest dimecres tornem a assistir al nomenament de «fill adoptiu», però la meua protesta podria semblar absurda si no convergissin un seguit de «Casualitats».

Amb tots els respectes a la persona que avui se li fa l'acte, sí que considero que l'Ajuntament actual té una total falta de sensibilitat, o potser d'«oblit», d'altres homes i dones ciutadans i/o residents a la nostra vila de Calonge, que a més de residir-hi o viure-hi, han fet coses per la vila de Calonge; avui, encara, se'ls té en l'oblit.

En aquella primera ocasió, ara farà uns dos anys, l'acte d'homenatge va ser, en part, un acte polític; el nombre de determinats líders polítics, així ho fa sospitar.

Avui, no tan sols és un segon acte d'homenatge, sinó que a més es fa pocs minuts abans del concert que organitza el Patronat dels Festivals de Música a Calonge. I és clar, se'm presenta un dubte: És el Patronat de Música qui fa l'homenatge? Si la resposta és afirmativa, s'hauria d'especificar millor; però si la resposta és negativa, per què el Patronat de Música ha permès aquesta utilització? Els veïns de la vila de Calonge, estan d'acord amb aquest homenatge? Si la resposta és afirmativa, per què no es busca una ocasió millor perquè hi participin?, i si la resposta és negativa, per què es fa?

M'agradaria que en aquest sentit hi hagués un aclariment públic; perquè, dels dubtes que en aquesta ocasió hi ha, en poden sortir conclusions estranyes, com per exemple, la d'entendre que tothom que assisteix al concert de Narciso Yepes d'avui dimecres està fent un homenatge a...

Confio que aquestes ratlles puguin ajudar que les coses quedin clares a Calonge. **Un veí de Calonge**

La Ronda de Pedret

333

La Ronda de Pedret és una via moderna i urbanitzada. Fotos: Rafael Bosch

La Ronda de Pedret és una via moderna, urbanitzada sobre el que durant els anys trenta i quaranta fou un camí amb grans platans entre l'estació del carrilet de Palamós i la central elèctrica municipal i, on anteriorment hi havia hagut el mur més pròxim al Ter del baluard de Sant Pere, també dit de Santa Maria, construït el segle XVII i pràcticament destruït durant els setges de 1808-1809.

Va desaparèixer el baluard, van desaparèixer els platans, va desaparèixer l'estació del carrilet, va desaparèixer la central elèctrica, i al seu lloc han aparegut, els últims vint anys, un conjunt de pisos de promoció pública, uns jardins magnífics vora el Ter i un carrer amb una bona calçada i amples voreres. Donar algunes dades d'aquests cinc elements —carrilet, central elèctrica, pisos, jardins i urbanització— és fer la història del carrer.

El bloc de pisos de promoció pública construït on hi havia l'estació del carrilet de Palamós

El 3 d'agost de 1962. L'estació fou enderrocada i el 25 de maig de 1965 foren atorgats els 88 pisos, majoritàriament a funcionaris municipals i de l'Estat i a afectats per obres públiques que es feien en aquells moments, com el passeig arqueològic. La gestió dels pisos ha estat portada pel patronat provincial de l'Habitatge.

LA CENTRAL ELÈCTRICA I ELS JARDINS

L'any 1931 va fer-se a la banda del riu la central elèctrica de l'Ajuntament, que aleshores va costar és d'un milió de pessetes. La maquinària era moguda per l'aigua que es prenia de l'Onyar per mitjà d'una presa que va servir de passadís mentre no va fer-se el pont de Pedret, al mateix temps que els pisos del Patronat.

L'any 1972 la central elèctrica va deixar de prestar servei, i l'edifici va anar a terra l'any següent.

L'octubre de 1981, l'Ajuntament aprovava un ambiciós pla urbanístic que suposava la transformació radical de tota la vora del riu des del pont de Pedret fins al molí de la Manola. Les obres van començar tot seguit. Es va procedir abans que res a l'enjardinament de la banda més pròxima al pont, que es va realitzar durant la primavera de 1982. Aquests jardins van ser decorats amb dos canons donats per

l'ajuntament de Palamós i posats sobre pedestals dissenyats per l'aparellador municipal Eulogi Bordas. Tot seguit, es va procedir a la realització d'una nova calçada i noves voreres a la Ronda de Pedret i part del carrer de Palafrugell, que es va fer durant l'any 1983. Després va venir l'arranjament de la placeta on s'ha posat el monòlit commemoratiu que abans era mig abandonat enmig del carrer Pedret. Això es va fer la primavera de 1984. En l'actualitat es treballa en una segona fase del projecte, que ha de suposar la urbanització del carrer Pedret i el tros més llunyà a la ciutat del carrer de Palafrugell. A la Ronda de Pedret l'enllumenat ja s'havia posat l'any 1972.

La continuïtat que el carrer de Palafrugell dona a la Ronda de Pedret crea sovint confusions, ja que la ronda, que surt del carrer de Palamós a l'alçada del pont, amb la nova utilització queda convertida en un passadís estret per l'altre cap que torna a donar al carrer de Palamós, gairebé on aquest ja s'uneix al carrer de Pedret.

On el carrer de Palamós i la ronda de Pedret es bifurquen, a tocar del pont, hi ha un petit espai enjardinat on són a punt de començar les obres d'erecció d'un monòlit dedicat a la història de Girona, realitzat per l'escultor Domènec Fita, i que ha de ser inaugurat per les properes Fires de sant Narcís.

J. Fabre

NOTA D'AGRAÏMENT

La família Nonell - Quer agraeix les mostres de condol rebudes amb motiu de la mort de

Joan Nonell i Brunet

Blanes, 16 d'agost de 1985